

Hương Xưa là tên đề tác giả một số bài thơ, bài văn tôi đọc được sau này. Còn trước đó mấy chục năm, Thu Hương, bạn cùng trường cùng thời với tôi, chỉ là người bạn tôi biết tên biết mặt mà không quen, không hề đối mặt. Có lẽ lúc đó chưa có duyên. Cái duyên nói chuyện với nhau!

Bởi vậy, Hương Xưa chỉ còn trong tâm tưởng tôi là nữ sinh cao cao ỏm ỏm, tóc vừa vừa, răng khềnh có chút duyên duyên và sớm mang kiếng cận khá to, choáng phần ba gương mặt, không đụng hàng. Cận sớm chắc do lười mở đèn khi học bài. Có khi do còn nhỏ đã lén má đọc sách tuổi mới lớn, mà đọc lén nên không dám mở đèn sáng, riết rồi sinh cận! Nghe nói Hương Xưa thuộc hàng học giỏi và tương tá dễ nhìn nên rất đất khứa, nhiều bạn trai lạ lẫn quen tự nguyện canh giữ qua lại trước nhà Hương Xưa ngày lẫn đêm. Chắc sợ ăn trộm bắt cóc! Nhưng không chừng trong đám khứa cũng đầy rẫy ăn trộm. Tôi chỉ nhớ lại Hương Xưa một cách rõ nét hơn qua hình Hương Xưa đăng trên blog một bạn chung lớp sau này. Không biết chủ blog này có nịnh, chỉnh sửa từ hình gốc hay không, hình Hương hồi xưa coi rất ngây thơ, rất đẹp.

Hương Xưa mất tiêu sau khi rời trường Hoàng Diệu năm 75. Còn tôi cũng rời quê nhà đi học xa. Có lần, trên đất Sài Gòn, một bạn chung lớp hồi xưa kiếm ra tôi trong ký túc xá, rủ tôi đi thăm Hương Xưa trong một hẻm rộng đường Trần Quốc Toản cũ. Nể bạn vả lại trên Sài Gòn ít người thân nên tôi cũng tò mò đi theo dù tôi có quen Hương gì đâu. Sau này mới biết Hương Xưa lên trên đó học tiếng Anh và lúc đó đang chuẩn bị ra đi. Cái khó khăn trong cuộc sống sau đó khiến tôi không còn nhiều chỗ chứa hình ảnh các bạn cũ trong đầu óc. Mãi như năm 2003, lúc này tôi đã về lại Sóc Trăng, có bạn cùng thời nhắn rủ tôi tới họp bạn cũ tại quê nhà. Tôi gặp lại Hương Xưa và chồng từ Mỹ về. Tôi nhìn ra Hương ngay, không cần bạn bè nói trước, do cặp kiếng và gương mặt đặc trưng không lẫn đâu được, tuy nay đã qua thời cao điểm của tuổi xuân.

Tôi chưa tiếp xúc nhiều với Hương. Nhưng thấy các bạn cùng lứa vui vẻ với nhau quá khiến tôi sớm hoà nhập hơn và nhân tiện rủ mọi người đi Cà Mau chơi. Xe khá đầy, rôm rả tiếng cười. Ghé thành phố Cà Mau nhắn hai chủ hãng tôm ra chiêu đãi. Hai người này là đồng nghiệp của tôi, thân tình đưa đoàn vào quán ăn nổi tiếng nhất ở đây. Món đặc biệt là cà ri cua. Rồi đoàn lên xe theo đường về U Minh tham quan khu lâm viên Vô Dơi. Lần đầu đi, chưa biết đường, thỉnh thoảng gặp ngã ba phải dừng xe hỏi. Cuối cùng cũng tới lâm trường bộ. Đang giờ nghỉ trưa, anh bảo vệ khá cởi mở chào đoàn và nói hiện nay là cao điểm mùa khô, lâm viên tạm thời đóng cửa không đón khách tham quan vì sợ cháy rừng do du khách bất cẩn. Tôi thể hiện vai người hướng dẫn, xuống xe thuyết phục anh bảo vệ. Tôi nói dối anh ta là đoàn này là khách từ Sài Gòn nghe tiếng lâm viên, nay tới tận đây, không lẽ về không, hay là anh cho xe chạy vòng vòng theo lộ trong lâm viên, không bước xuống xe, không gây ảnh hưởng gì cho lâm viên hết. Anh ta hỏi đoàn có hút thuốc lá không, và có ý thông cảm với đoàn. Tôi nói đoàn không ai hút thuốc và cùng anh ta nhìn về xe, đúng lúc hai bạn tôi đang đứng bên xe phê khói nhìn trời, tướng tá rất tài tử! Tôi chào anh bảo vệ, cảm ơn và xin lỗi, cùng lên xe quay ngược về Cà Mau, để lại một kỷ niệm đáng tức cười. Bù cuộc thăm rừng bất thành bằng một châu ăn nhậu ra biển ở quán hải sản Hương Biển ven biển Bạc Liêu khá thơ mộng.

Tiếp xúc nhiều lần, rồi qua bạn bè cũ mới, một Hương Xưa hoàn chỉnh hơn hiện ra với tôi. Một Hương Xưa nhiều kỷ niệm khó quên với bạn cùng lớp, cùng thời và với mọi người. Một Hương Xưa được nhiều bạn quý mến, vẫn đang được bạn cũ yêu thương như ngày nào. Một Hương nay tính tình khá trầm tĩnh, vui vẻ, cởi mở hoà đồng, thật lòng với các bạn cũ lẫn bạn mới như tôi. Nàng Hương về thăm quê, thăm bạn cùng với chàng Hương. Cặp này khăng khít và vui tính khiến tôi cũng vui lây và cởi mở theo. Chàng Hương có khả năng bù khú với bọn bọm bia chúng tôi, khiến sự thân mật mau tới hơn. Ngoài tính tình vui vẻ, máu ham vui Hương nay luôn túc trực trong người, sẵn sàng thể hiện ra ngoài qua các câu nói, chuyện đặt, cử chỉ, việc làm. Bởi vậy Hương nay trở thành một trong các chủ chợ chat trên internet, cung ứng những chuyện vui tới đâu bụng để phát tán tới các bạn cùng thời vui chung trên blog. Cũng từ đó Hương nay trở thành thành viên tích cực, phát huy khả năng của mình từ văn văn tới văn xuôi, từ truyện ngắn tới truyện vui trên các trang blog bạn cùng thời. Và một Hương nay cởi mở, thoải mái trở thành kho ý tưởng cho tôi ghi ra bao chuyện vui vẻ để các bạn giải khuây cuối tuần.

Có chút thân tình lặn lội như vậy, nên có lần nhân dịp hai vợ chồng này về thăm quê và đang rảnh rang lang thang các điểm du lịch nổi tiếng, tôi rủ hai vợ chồng đi chơi xa, đi Côn Đảo với đồng nghiệp tôi bằng tàu biển

theo lời rủ rê của một bạn sinh sống ngoài đó. Thời gian đợi lên tàu ở Vũng Tàu thì hồ hởi, nhưng xuống tàu nhận chỗ...nằm thì bỏ ngổ, bất ngờ và chắc oải tới giờ. Chỗ nghỉ nóng như cái lò đốt. Nàng Hương chịu trận, coi như tập làm ốm do đồ mồ hôi nhiều. Buổi chiều lên trên boong tàu ngồi ghé đầu ăn mì gói với hột gà luộc! Đây là thực đơn duy nhất trên tàu mà chúng tôi mới đi lần đầu, làm sao biết mà chuẩn bị đồ ăn mang theo. Đêm xuống, nàng Hương về chỗ cũ tiếp tục xông hơi. Chàng Hương có máu mộng mơ, ôm mền lên boong tàu nằm ghé đá ngủ luôn trên đó, hứng sương đêm, tìm cảm xúc ngày xưa lúc...vượt biên. Bình minh lên là tới Côn Đảo. Vẻ đẹp khá hùng vĩ nơi đến khiến mọi người tươi tỉnh một chút. Cũng may anh bạn ở Côn Đảo nhà gần đó đón mọi người lên rửa mặt và buổi ăn sáng rất ngon đã dọn sẵn để kịp thời phục hồi sức khỏe. Tới Côn Đảo nhằm lúc có lễ hội nên chúng tôi phải ở nhà khách tiện nghỉ thắp. Dầu sao có cái chỗ tắm cho mát người là vui rồi. Anh bạn đánh xe đưa mọi người thăm các địa danh nổi tiếng như Ma Thiên Lãnh, Cầu Tàu, Nghĩa trang Hàng Dương ...Sau đó cả nhóm đi một bãi biển hoang sơ mà vừa nghe nói là chàng Hương thích phiêu lưu ưng ý liền. Từ ngoài lộ nhựa phải lội bộ non hai cây số ngoằn ngoèo, bãi biển mới hiện ra một cách yên ắng, sóng rất nhẹ và bãi biển quá vắng người. Bãi vòng cung rất đẹp bởi rất lài và nước cực kỳ trong. Không có gì chuẩn bị trước nhưng sức quyến rũ của biển mạnh quá nên mọi người đều xuống nước và tắm. Nàng Hương nhát nước nên chỉ dám lèo quèo trong cạn một mình khá xa bọn tôi. Bỗng tôi thấy Hương đi hót hời, lang thang theo bờ bãi tắm. Hỏi ra mới biết cái kiếng cận đeo trên ngực rớt mất lúc nào không hay khi xuống biển và nàng ta đang đi tìm kiếng mà không có kiếng để nhìn tìm. Bãi trải dài, nước đang lên. Biết rớt kiếng chỗ nào mà lần, bởi nếu rớt mé bãi, chỉ cần khoảng vài lớp sóng, dù nhỏ, cái kiếng bé tí xíu sẽ bị cát vùi lấp đi. Thật tình tôi không biết mình phải làm gì để giúp cô nàng .Tôi bèn nửa đùa nửa thật với Hương là phải cầu khẩn phù hộ. Tôi có ý như vậy để lạc quan hơn. Nhưng tôi cũng phải đi lấy cái *kiếng tôi*, mang vào mới thấy đường tìm cái *kiếng nàng*. Tôi áng khả năng đoạn đường Hương đã đi qua vọc nước vọc cát. Tôi tính toán đi phần hơi sát nước trước vì nước đang lên. Khi quay lại sẽ đi tiếp phần bãi biển phía trên còn lại. Đi khoảng nửa đường, tôi đã bước tới, nhưng mắt nhìn lại khi con sóng vừa rút ra thấy cái gì đen đen lấp ló dưới cát và nước. Tôi quay lại, khều cát, cái gọng kiếng nhô ra, tìm được cái kiếng mới mua của Hương. Nếu tôi tìm không đúng khoảng hoặc chậm một chút, một chút thôi, thêm vài lượn sóng, e rằng Hương sẽ cận hơn bây giờ vì thiếu kiếng những ngày đó! Dĩ nhiên Hương mừng như trúng bạc ngàn đô, còn tôi cũng vui quá vì vừa giúp được bạn. Chuyện vui vẻ này để khiến buổi cơm sau đó ngon miệng hơn.

Rồi cũng rời đảo. Buổi cơm chia tay thật ồn ào vì bia rượu anh bạn chủ nhà mời mọc, vì đồ ăn tươi ngon. Cũng may lần trở về nhờ chủ nhà quen thuyền trưởng tàu nên cặp vợ chồng này được ưu tiên cho một phòng riêng có gắn máy điều hoà. Còn tụi tôi lại có thêm kỷ niệm đáng ghét. Có nhóm ngư phủ lén đánh cá bằng thuốc nổ, bị bắt giải vô đất liền, và họ bị còng dưới các chân giường trong khu vực chúng tôi ngủ. Họ ồn ồn suốt đêm làm sao chúng tôi chợp mắt được. Chuyến đi du lịch bụi ở Côn Đảo cũng có điều đáng nhớ dù dở dù hay, nhưng với tiểu thơ liễu yếu như nàng Hương thì quá sức tưởng tượng và chắc suýt quá mức chịu đựng. Còn tôi chỉ biết an ủi chọc cười, nói là ta từng ở chung nhà, ngủ chung phòng, đi chung xe, tắm chung chỗ, ăn chung mâm, nằm chơi chung võng (nè, người nằm trước rồi đi, người sau lên nằm, chớ không nằm chung một lượt đâu nghe). Ít ai được như vậy!

Rồi có lần tôi qua Mỹ. Chàng nàng Hương rủ tôi sắp xếp ghé nhà chơi. Tôi cũng thuộc dạng ham vui nên hăng hái tới. Trên đường tới, có thêm kỷ niệm khó quên mà không muốn có. Trên xe tới năm người, khi quẹo phải hơi vội bị va chạm xe, cũng may xe kia đang tốc độ cao nhưng kịp lách nhanh chỉ làm hư cửa xe này. Nếu không thì có *ò í e* tập thể rồi. Tiền hung hậu kiệt. Tới nơi các bạn cùng thời, các đàn chị đàn anh đang đợi. Tay bắt mặt mừng, trước chưa thân sau có thể hà hê mảy tao ý ới. Chủ là không chỉ lo đồ ăn ê hề, rượu còn quá tải. Cảm động vì mọi người thân tình quá, vui quá tôi uống quá nửa đêm say tới chiều hôm sau. Sau này nghĩ tới mà mắc cỡ cái tật ham uống, khi đã bắt đầu thì không ngưng được của mình. Chàng nàng Hương còn đưa tôi đi rong chơi, thăm nhà các bạn và đưa tôi ra sân bay về lại quê nhà nữa.

Theo tháng năm, qua tiếp xúc ngoài đời, trên net, trên điện thoại... gia đình nàng Hương và tôi có mối thân tình đậm đà hơn. Có thể do tính tình, do suy nghĩ khá đồng cảm. Qua cảm nhận, Hương Xưa với Hương nay chỉ một Hương thôi. Một *thứ hương* luôn hòa quyện trong số đông, tỏa lan tới bạn bè để kết nối nhau một vòng tay rộng lớn hơn, chan hòa hơn, vui tươi hơn. Một Hương nay với tôi có nhiều kỷ niệm, ấn tượng khó quên dù thời gian quen biết chưa dài lâu. Hai vợ chồng nàng Hương rất vui vẻ bên nhau sau bao thăng trầm cuộc đời, tôi mừng cho bạn tôi có được một mái ấm, nơi chốn của hạnh phúc, của tiếng cười luôn rộn rã...

THƠ KÝ LỰC